

sosialurinn

VIKUSKIFTIÐ

Tobias og tann ólukkuliga hönun

Eftir Ólafur í Beiti

Tað var óvanligt at siggja Tobias ganga oman í kjallaran beint aðrenn sólsetur, so onkur av teimum, ið stóðu og tosaðu á gøtuni, hildu seg siggja yvir seg og fóru at taka í seg sjálvar fyrri at fáa vissu um, at eingin av teimum eisini var hvørvisjón, men Tobias hevði so ótiliga pínu um hönu sína, ið hevði fingið ein ring — grønán ring — um beinið, sum hon ikki vildi hava, og gákaði, si aftur og fram og gákaði, so hanin og allar hinar hönurnar nærur vóru gingnar frá vitinum; men einki ilt um henda Tobias. Hann var mettur at vera størsti og feitasti maður í bygðini, og so segði onkur, at hann dugdi meira enn at mata seg; hann var hildin at vera — hetta var ikki heilt satt — besettur av tí ónda. Men í hesum góða veðri, nú sólín hevði hitað skallarnar og givið andlitinum ein feril av heilt ljósa ljósareyðum, var eingin orsök til at halda slíkt um Tobias, ið eins væl og so mong onnur var á veg oman í kjallaran; og konan, ið var farin í holt við hosurnar hjá soninum, hoyrði Tobias fara fram við húsavegginum — hann slerdi altíð tufflutranti móti einum steini, ið stakk hálvur upp úr túninum — rann inn á kamari, opnaði vindeygad og spurdi hann, hvar hann skuldi. Tobias svaraði, eins og hann altíð var vanur: »Eini ørindis«, men konan ótolnaðist og hugdi hvassliga uppá hann og segði, at soleiðis átti hann ikki at svara henni; hon klamsaði tí vindeygad aftur og fór inn aftur í stovuna og bant nú, sum hon ikki hevði bundið áður, meðan Tobias, ið hevði aetlað sær í kjallaran, kúvendi, tá hann var komin til dyrnar og stevndi beint yvir í mann-fólkaflakkin, har hann stillaði seg mitt ímillum teirra, bretti sær á og fór so at siga frá, at nú var hönán komin í húsið, hann so leingi hevði biðað eftir.

Hon var ikki stór og ikki lítill, men hevði ein sovorðnan lit, hann ikki hevði sæð áður, og tá hann ikki kendi litin, var tað líka mikið, um hann royndi at greiða teimum frá honum ella ikki, men eggini, ið hönán slepti undan sær, blivu so stór, at tey gingu ikki í pottin, so Fia mátti klúgva tey í tvey, og tá var tað, at salvan floymdi út úr teimum. Hetta var ljósareyð salva, ið var tjúktflótandi og vælluktandi, og hverja ferð hann dró inn andan, kendi hann, hvussu sterkur, frískur, fimur, vakur, klænur og lættur hann varð, og Fia kundi siga tað sama; men á henni sást einki, tí hon hevur altíð verið so feit og klossut. Hann sjálvur kendi alt hetta, og hetta var júst tað, øll menniskju í dag so

alltráð strembaðu eftir, men hann hevði einasta heilivágin móti allskyns sjúkum og brekum. Sjálvt Marja, ið altíð hevur havt skeiv eygum kundi fingið leikidóm. So nú var bert eitt at gera, og tað var at finna fram til, nær og hvussu hesi eggini skuldu brúkast. Hann hevði ikki so stórt brúk fyrri teimum; hann og Fia vóru so gomul; men tey máttu hava eitt egg um dagin, skuldu tey liva leingi, hitt kundi komast fram til, hvussu alt skuldi leggjast til rættis.

Kjallarin var stórur, og tá Tobias var liðugur og sat frammanfyri hönuni í kjallaranum, tykti honum synd í henni, tí hann vildi ikki nerta bein hennara; hon visti seg at hava pínu, tí annað eygð var afturlatið, og nevið stóð á skák, og hon var heilt ólukkulig og læt so undarliga, at hann kendi, sum neit tað inn í merg. Hann tók hana inn undir troyggjuna, so eingin skuldi siggja hana, og skundaði sær fram við húsavegginum, men mátti venda við aftur, tí hann hevði gloymt at sparka undir steinin. Hann kom so inn í køkin og tók varisliga hönuna undan troyggjuni og setti hana framman fyrri komfýrin og legði meira aftrat eldinum, so eisini hitt eygð fór upp, og nevið stillaði seg beint aftur, og tann óhugnaliga gákanin helt uppat. Hönán legði seg, men hevði ikki beinini undir seg enn, so Tobias kundi siggja, hvussu nógv pínu hon hevði í beininum. Hann tók ein turrán klút og legði hann undir sjúka beinið, royndi at mala ringinum runt, men tá fekk hönán sovorðnar herðingar, og hann skundaði sær at fáa sær vatn í ein klút at leggja á pannuna og anda djúpt triggjar ferðir og eymska seg, og tá hjálpti. Hönán legði varisliga hevðið niður aftur á gólvið, piskaði nevið og skeitti yvir móti honum, meðan menninir, ið hoyrt hetta høvdu, stungu høvðini inn í miðuna, har teir stóðu og lurtadu og gittu, hvør eftir øðrum, men eingin hevði sæð hönuna, ið nú lá og rembdi sær og so smátt fór at láta við tí sjúka beininum, so sjálvt Fia var komin inn í køkin og stóð nú undir liðini á Tobias og helt hetta vera eina lögna sjón, hon seint vildi gloyma. Men Tobias físti at henni og segði bara, at hetta var ikki ein sjón, men veruleiki, ein höná, ein lítleys höná, ið kundi alt tað, hann so mangan hevði ynskt sær, og nú lá hon her á gólvinum og var so deyðasjúk, men hon mundi helst fara at batna aftur.

Men teir uttanfyri vildu einki vera við, at so var, sum Tobias hevði sagt frá, og tí

hildu teir best mundi vera at fara hvør til sín og ikki tosa meir um hönuna hjá Tobias, ið nú lá sjúk á gólvinum framman fyrri komfýrinum, meðan Fia royndi alt tað, hon kundi at hjálpa hönuni at anda, trýsti á bringuna og blásti inn í hana, so fjaðrarnir reistust á hönuni, og hon hugdi so bønliga móti Tobias, ið ikki visti síni livandi ráð. Soleiðis helt leikur fram, til eggð kom rullandi eftir gólvinum og rendi á ein stol og brotnaði; tá kendu Tobias, Fia og hönán henda lekjandi anga. Tobias kom at siga Fiu frá søgum og tilburðum, tá hann sum yngri var við stórum herskipi og stóð við kanónina og skeyt jetmaskinur niður beint framman fyrri eygunum á figgindanum; men hann stóð stinnur, sjálvt um hann var sáraður um annað beinið og hitt var lagt í gips, og tummulin á vinstri hond var avskotin.

Hann stóð, og eingin hevði vitað av slíkum fyrr, og eingin kom heldur at uppliva slíka sjón aftur, og tá teir so komu salvana, so eingin nakrantíð of The Land of Someona komin oman á bryggjuna og spurdi eftir tí lamna og óføra skjótara frá slagnum við Mountains og Something you Never will Find Out, og tá hoyrdist orkestrið lívið.

spæla tjóðsangir»Hepp, Hepp All The Stars and All The Bumm, Bumm!» og øll mannagúgván sang við sum gapandi stáraungar. »Eftir hetta varð kransurin lagdur um hálsin, og kenni eg hann framvegis um háls min, og tá kom hetta, henda ótiliga styrki og hesin ótiligi máttur, oman yvir meg,« og meðan hann hetta segði, var Fia dottin og lá undir liðini á tí sjúku og ólukkuliga hönuni og hugdi beint upp undir loft og segði, at hon ikki anaði, at hann hevði slíka styrki í sær. Tobias sá, at hönán royndi at stetta yvir til salvana og royndi so at leska sær, og tá datt ringurin av, og hon reisti seg og kom gákandi yvir móti honum og yvir snjóhvit, øll sum hon var. Men hon fór tó fyrst til Fiu og pikkaði henni vinarliga, so Fia eisini reisti seg, og hönán var lukkulig aftur, og Fia var eisini lukkulig, men nú var Tobias ólukkuligur. Hann visti, at hetta var síðsta eggð, og tí bað hann Fiu um at goyma salvana, so eingin nakrantíð fekk hana at siggja ella lúka. Fia royndi at fáa alia salvana upp av gólvinum, meðan Tobias fór út við hönuni, ið hevði gjørt hann ólukkuligan fyrri lívið.

Varðin nýggja nevnd

Bokmentafelagið Varðin, sum telur 600 limir, hevði aðalfund týskvöldið. Á fundinum vóru einir 20 limir mettir.

Í formannsfrágreiðingini sæst, at felagið eigur eini 600.000 krónur, og stava tær fyrri størsta partin frá endurprentingini av Varðanum, sum Emil Thomsen fór undir. Emil Thomsen varð á aðalfundinum valdur í nevndina saman við Jóhan Hendrik Winther-Poulsen. Í nevndini situr annars Jens Pauli Heinesen. Úr nevndini fór Karsten Hoydal, ið eisini hevur sitið í ritstjórnini og hevur lagt

eitt stórt arbeiði í Varðan, síðani Richard Long, ið hevur verið ritstjóri mesta partin av felagsins søgu, legði frá sær.

Aðalfundurin mintist Jákup í Jákupsstovu í tógn. Hann hevur verið felagnum eindyggar stuðul. Í heili 15 ár var hann nevndarlimur, kassameistari og avgreiðslumaður Varðans. Jákup í Jákupsstovu hevur eisini gjørt eitt yvirhít til allar árgangarnar av Varðanum. Tá yvirhítið, sum er til prentingar, kemur út, verður ein varði lættur at sláa upp i og til stórri gleði hjá eigarunum.

Teir frøast

Í Dimmu í dag freist J. M. Olsen um, at J. Fr. Øregaard er ósamdur við samgonguna, men ikki nokk við tað, Olsen skrivur, m.a., at partamaðurin hjá lögtingsformanninum úr Norðoyggjum gjørdi eina seinastu roynd fyrri at sláa kalt vatn í blóðið á formanninum og helt fyrri, at var Eysturoyggin knúskað av nekrum, so mátti tað vera av milliónum. Og sjálvi andi var tað rætt. Tað er eingin oyggj sum hevur fingið so nógvur milliónir sum Eysturoyggin hevur fingið gjøgnum árin. Tað hava tolini vist. So tað er ikki meir enn rimiligt, at ein javnvág kemur í. Nei, J. M. Olsen, javnaðarflokkurin misunir ikki nakrari bygd í Eysturoynni nak-

að. Men endamálið hjá J. M. Olsen var og er at sláa ein kila í okkara flokk, og fáa hann í tviningar. Tað, sum eg serliga hefti meg við, vóru hesi orð — »tann sosialistiska samgongan«. Hvussu ofta hava vit ikki lisið orðini í greinum hjá sambandsmonnum. Men samstundis ljóðini orðini hjá J. M. Olsen og hansara flokki óhugnalig. Tey ljóða meiri heisk.

Vágbingur.